

ECLI:NL:CRVB:2013:BZ9702

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	01-05-2013
Datum publicatie	13-05-2013
Zaaknummer	11-7245 WWB
Rechtsgebieden	Bestuursrecht Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Intrekking en terugvordering bijstand. Appellante heeft niet doorgegeven dat zij over vermogen in de vorm van onroerend goed beschikte en dat haar als gevolg daarvan ten onrechte bijstand is verleend.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

11/7245 WWB

Centrale Raad van Beroep

Meervoudige kamer

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Almelo van 2 november 2011, 10/281 (aangevallen uitspraak)

Partijen:

[A. te B.] (appellante)

het college van burgemeester en wethouders van Enschede (college)

Datum uitspraak 1 mei 2013.

PROCESVERLOOP

Namens appellante heeft mr. A.A.M. Oude Ophuis, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 maart 2013. Appellante is verschenen. Het college heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. MdC.A.J. Westerterp.

OVERWEGINGEN

1. De Raad gaat uit van de volgende in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Appellante ontvangt sinds 27 maart 1984 bijstand naar de norm voor een alleenstaande, laatstelijk ingevolgd de Wet werk en bijstand (WWB).

1.2. Bij besluit van 25 augustus 2009 heeft het college de bijstand van appellante herzien (lees: ingetrokken) over de periode van 1 juli 1997 tot 1 september 1999 en de in die periode gemaakte kosten van bijstand van appellante teruggevorderd tot een bedrag van 24.817,50. Aan dat besluit ligt ten grondslag dat appellante niet heeft doorgegeven dat zij over vermogen in de vorm van onroerend goed beschikte en dat haar als gevolg daarvan ten onrechte bijstand is verleend.

1.3. Bij besluit van 1 februari 2010 (bestreden besluit) heeft het college het bezwaar tegen het besluit van 25 augustus 2009 ongegrond verklaard.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

3. Appellante heeft zich in hoger beroep op de hierna te bespreken gronden tegen de aangevallen uitspraak gekeerd.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Uit een akte van levering van 11 mei 1989 blijkt dat appellante een perceel grasland te Wierden (perceel) heeft gekocht voor een bedrag van f 45.000,-- en het perceel in eigendom heeft aanvaard. Zij stond gedurende de hier te beoordelen periode, die loopt van 1 juli 1997 tot 1 september 1999, in het kadaster als eigenaresse van dat perceel vermeld.

4.2. Indien onroerende zaken in een officieel eigendomsregister op naam van een betrokkene staan genoteerd, is de vooronderstelling gerechtvaardigd dat deze zaken een bestanddeel vormen van het vermogen waarover hij daadwerkelijk beschikt of redelijkerwijs kan beschikken. In een dergelijke situatie is het aan de betrokkene om aannemelijk te maken dat het tegendeel het geval is. Appellante is daarin niet is geslaagd.

4.3. Appellante voert aan dat zij het perceel destijds met geld van haar broer en voor haar broer heeft gekocht toen deze in verband met ziekte van zijn echtgenote in Groot-Brittannië verbleef. Zij heeft ter onderbouwing van die stelling onder andere een verklaring van [M.] van 12 maart 2003 en een op 15 april 1989 gedateerde schuldbekentenis overgelegd. [M.] verklaart dat zij het geld dat voor de aankoop van het perceel was bestemd, heeft gezien. In de door appellante ondertekende en door haar broer medeondertekende schuldbekentenis is vermeld dat appellante het bedrag van f 50.000,-- dat klaar ligt in de woning alleen mag gebruiken voor de aankoop van het perceel en dat appellante na aankoop van het perceel genoemd bedrag aan haar broer verschuldigd is totdat het perceel in het kadaster op naam van de broer is overgeschreven. Met deze verklaring en deze schuldbekentenis heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat het perceel in de van belang zijnde periode niet tot haar vermogen behoorde en zij daarover niet redelijkerwijs kon beschikken. Het perceel is in 1989 immers aan appellante geleverd en niet aan haar broer. Appellante heeft betoogd dat, voor zover het perceel tot haar vermogen moet worden gerekend, de schuld aan haar broer daarop in mindering moet worden gebracht. Dit betoog slaagt niet. Schulden kunnen in het kader van de toepassing van de bijstandswetgeving uitsluitend in aanmerking genomen worden indien aannemelijk is gemaakt dat zij bestaan en daaraan een daadwerkelijke verplichting tot terugbetaling is verbonden. Daargelaten of appellante met het overleggen van de schuldbekentenis aannemelijk heeft gemaakt dat zij gedurende de hier te beoordelen periode een schuld had aan haar broer, zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat aan die schuld een daadwerkelijke verplichting tot terugbetaling was verbonden. De schuldbekentenis bevat in het geheel geen bepalingen over tijdstip en wijze van terugbetaling. Appellante stelt voorts dat zij met de mogelijkheid om als gevolmachtigde van haar broer op te treden niet bekend was. Die onbekendheid dient voor rekening en risico van appellante te blijven. Opmerking verdient in dit verband dat uit de akte van levering uit 1989 blijkt dat namens verkoper wel een gevolmachtigde optrad.

4.4. Appellante heeft er verder op gewezen dat haar broer veelvuldig op het perceel betrekking hebbende bestuursrechtelijke procedures heeft gevoerd. Zij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij zich

daarbij jegens derden als eigenaar van het perceel heeft gepresenteerd. Deze procedures bieden daarom geen steun voor de stelling van appellante dat het perceel niet tot haar vermogen behoorde en zij daarover niet kon beschikken.

4.5. Appellante heeft het perceel in november 2008 aan haar broer verkocht. De daarop betrekking hebbende akte van levering van 27 november 2008 en de door appellante overgelegde verklaringen van medewerkers van het daarbij betrokken notariskantoor Keizer & Van Goor notarissen vormen geen onderbouwing van het standpunt van appellante dat het perceel gedurende de hier te beoordelen periode niet tot haar vermogen behoorde en zij daarover niet kon beschikken. Uit de akte en de verklaringen blijkt dat zij daarover in november 2008 wel kon beschikken.

4.6. Uit 4.1 tot en met 4.5 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal daarom worden bevestigd.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Deze uitspraak is gedaan door R.H.M. Roelofs als voorzitter en J.J.A. Kooijman en P.W. van Straalen als leden, in tegenwoordigheid van J.T.P. Pot als griffier. De beslissing is uitgesproken in het openbaar op 1 mei 2013.

(getekend) R.H.M. Roelofs

(getekend) J.T.P. Pot

IJ